

[Oneshot] Ngốc Tử! Người Tôi Yêu Vẫn Luôn Là Em!

Contents

[Oneshot] Ngốc Tử! Người Tôi Yêu Vẫn Luôn Là Em!	1
1. Chương 1: Oneshot 1	1
2. Chương 2: Oneshot 2	4

[Oneshot] Ngốc Tử! Người Tôi Yêu Vẫn Luôn Là Em!

Giới thiệu

Cp: Hàn Nhật Tú x Dương Nhật Thiên Tên cậu là Dương Nhật Thiên. Cậu là một chàng trai có tính cách yêu đời và vui vẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oneshot-ngoc-tu-nguoi-toi-yeu-van-luon-la-em>

1. Chương 1: Oneshot 1

Tên cậu là Dương Nhật Thiên. Cậu là một chàng trai có tính cách yêu đời và vui vẻ, thỉnh thoảng là nhây! Cậu năm nay mới 20 tuổi - cái tuổi có biết bao nhiêu là vui vẻ và những cái mới lạ. Cậu theo học tại một ngôi trường khá tốt, là trường điểm của thành phố. Cậu cao ráo, đẹp trai và tốt bụng. Gái theo nhiều không xuể. Và cậu ta đâu phải là đứa yếu sinh lí?! Hiển nhiên cậu ta đã từng hẹn hò với nhiều cô gái, trình độ tán gái cũng gần như đạt đến đỉnh cao rồi, vậy mà vẫn chưa ai có thể làm cậu động tâm. Cậu có một người bạn thân tên Hàn Nhật Tú. Hắn ta không chỉ đẹp trai hơn cậu, học giỏi hơn cậu, cao hơn cậu, mà gái theo cũng nhiều hơn cậu... Nhưng mà hắn lại không đào hoa như cậu, hắn từ chối hết tất cả cô gái tỏ tình với hắn. Ai cũng bảo hắn có tình cảm thâm kín với Dương Nhật Thiên nên mới từ chối. Nhưng có lẽ là không đâu nhỉ!?

Nhà của Hàn Nhật Tú

- Này Tiểu Tú, ông không định kiếm bạn gái à?! Đã 20 cái xuân xanh rồi mà một mống bạn gái cũng chưa có!? Ông bị liệt dương à?! - Dương Nhật Thiên chu chu cái miệng nhỏ đầy bím bím lên chất vấn Hàn Nhật Tú.

- Haizz, Thiên Thiên, đã bảo với cậu bao nhiêu lần là tôi không muốn có bạn gái! Và tôi không bị liệt dương!! Tôi hoàn toàn bình thường về mặt tinh thần và sinh lí! Cũng như đừng có nói với cái miệng đầy bím bím, muốn cho kiến ăn đồng bím bím phun ra từ miệng cậu à?! - Hắn đưa tay bịt cái miệng của cậu lại.

- Thế tại sao??? Chắc chắn phải có lí do gì thì cậu mới không muốn có bạn trai chứ?? Bạn thân 18 năm nay mà không nói cho nhau được à?! À, hay là đang đơn phương em nào!? - Cậu nhếch mép cười đều hắc.

- Đúng! Tôi đang đơn phương một người. - Hắn trả lời một cách tỉnh bơ. Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài sự dự đoán của cậu!

- Thật...thật à? Vậy người đó là ai vậy? Tôi có quen không? Xinh không? Hot không? A~ Tôi thực sự muốn gặp cái người làm tan chảy trái tim BĂNG GIÁ của bạn Nhật Tú nhà ta đó! - Thịch. Trái tim cậu thắt lại một nhịp. Cậu này nói ra như một vết dao chém ngang tim cậu.

- Người đó rất gần thôi. Cả cậu với tôi đều quen biết người đó khá lâu rồi. Người đó họ Dương!

Dương Nhật Thiên giật mình! Họ Dương, quen biết lâu rồi, gần... Chả lẽ là Dương Thư Quân!? Cô ấy không phải là người được mệnh danh là Nữ thần khoa Văn Học à?! Thấy bảo cô ấy cũng là một tác giả khá nổi trong giới tiểu thuyết gia. Ngoại hình xuất chúng, gia cảnh giàu có, điểm số xuất sắc! Hơn nữa Dương Thư Quân và Tiểu Tú biết nhau cũng khá lâu rồi, cô ấy và Tiểu Tú cũng khá thân. Không ai khác được! Chỉ có thể là cô ấy!

- Là Dương Thư Quân?! Ông yêu đơn phương Quân Quân à?! Ủng hộ nga~ Quân Quân tính tính dịu dàng, thùy mị, tuy sở thích có hơi khác người nhưng so ra thì lại rất hợp với ông! Cố lên, chắc chắn tình cảm của ông sẽ lay động được cô ấy!! - Dương Nhật Thiên vỗ tay nói liến thoắng. Thậm chí còn vỗ vai hấn như đang muốn nói “Cố lên anh em, tôi hiểu mà”.

Hàn Nhật Tú hiện tại đã á khẩu trước ngốc tử này rồi! Còn người nào họ Dương quen biết hấn lâu hơn cậu không!? Mặt hấn đầy hắc tuyến, bực mình hét to:

- Đúng đó! Tôi yêu đơn phương Dương Thư Quân lâu rồi! Có thể mà cũng không hiểu!! - Rồi hấn quay lưng bỏ lên tầng trên.

RẦM!

Tiếng đập cửa của hấn vang vọng khắp ngôi nhà. Có lẽ hấn đang bực. Dương Nhật Thiên ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa. Hàng lệ khe lặn dài trên má. Ủ, hấn là một người con trai bình thường mà. Sao có thể yêu một người con trai khác như cậu?! Càng nghĩ nước mắt càng lặn trên má, cậu sụt sịt một lúc lâu rồi đứng dậy, mở cửa ra vào và quay vào trong nhà nói lớn:

- Tự kỉ xong thì nhớ xuống khóa cửa đó tên đàn! - Cậu cố gắng nói như mình đang rất vui vẻ, dù rằng nước mắt vẫn còn lặn dài.

Hôm sau, khi Hàn Nhật Tú bước chân vào cổng trường đại học, một cổ tiếng nói đã chui tọt vào tai hấn với nội dung rất đa dạng:

“Tôi nghe nói Đại thần Hàn Nhật Tú khoa Quốc Tế yêu đơn phương Nữ thần Dương Thư Quân khoa Văn Học lâu rồi đấy!”

“Có tin đồn là Đại thần đang qua lại với Nữ thần đấy, thấy nghe là hai người tình ý sâu nặng, yêu nhau từ lâu rồi nhưng lại không công bố!”

“Cậu đã biết tin gì chưa? Hàn Nhật Tú khoa Quốc Tế yêu Dương Thư Quân được hơn 10 năm rồi đó! Đúng là Đại thần, đúng là Soái ca thâm tình trong truyền thuyết mà~” - Và còn nhiều thứ khác nữa...

Hàn Nhật Tú lại một lần nữa nổi hắc tuyến. Hấn thực sự bực mình lắm rồi đấy! Mới nói với cậu hôm qua thôi mà sao hôm nay đã loan ra khắp trường rồi!? Mà đã thế lại còn cái gì mà yêu nhau 10 năm?! Hấn tặc lưỡi, đúng là không thể coi thường miệng lưỡi thế gian. Bỗng nhiên tất cả tiếng rì rầm ngưng lại, đám đông rẽ ra cho một người con gái đi tới, tiến đến chỗ hấn đang đứng. Đó không ai khác chính là Dương Thư Quân. Cô tiến đến và kéo hấn đi ra khỏi đám đông. Hành động này thậm chí còn khiến mọi người nghĩ linh tinh nhiều hơn, thậm chí có người có trí tưởng tượng phong phú còn thêm dệt lên một câu chuyện tình bí mật sau sân trường. Toàn bộ hành động của Hàn Nhật Tú và Dương Thư Quân vừa nãy đều được thu vào trong mắt của Dương Nhật Thiên. Cậu khẽ mỉm cười, cố lên Tiểu Tú! Một người bạn học tên An Trúc đến cạnh cậu và hỏi:

- Nhật Thiên, cậu có chắc đây là điều cậu muốn làm không?

- Coi như tớ đang làm ông mối đi, sau này hai đứa đó mà kết tóc se duyên, có khi tớ lại được nhiều kẹo cưới hơn người khác! Với lại bạn thân tớ hạnh phúc, có khi tớ bị ra rìa rồi, cậu lấp chỗ trống cho tớ đi Trúc Trúc~ - Ngữ âm và nội dung nghe như đang đùa vậy nhưng mà An Trúc cô hiểu, Dương Nhật Thiên đang buồn phiền trong lòng.

- Nghe cũng hay đó, nhưng tớ không muốn làm người thứ n bị Playboy Dương Nhật Thiên đá đâu. Còn đâu thể diện gặp chồng của tớ?! - An Trúc khéo léo trả lời, cô nàng đang cố gắng làm cho Dương Nhật Thiên vui.

- Hahaha

Dương Thư Quân kéo Hàn Nhật Tú ra đằng sau dãy phòng học. Lúc kéo nắm tay hắn rất chặt, coi chừng rất tức giận. Và quả nhiên:

- Ya Hàn Nhật Tú!!! Cậu làm cái trò mèo gì đấy hả!? Tớ với cậu từ trước đến nay có liên quan gì đến nhau không?! Tự nhiên lôi đâu ra cái tin đồn tớ với cậu hẹn hò?! - Cô nàng xách cổ áo và hét vào mặt hắn.

- Là Thiên Thiên loan. Cậu ấy hiểu nhầm. Bỏ tớ ra để tớ còn đi giải quyết. - Hắn nhìn thẳng vào mắt Dương Thư Quân và bình tĩnh nói.

Y như rằng, Dương Thư Quân liền bỏ cổ áo hắn ra, hắn lại bình tĩnh đi về phía phòng học. Đứng trước cửa phòng đang mở, thấy Dương Nhật Thiên đang cười cười nói nói với An Trúc, lại còn kề vai bá cổ thì thầm làm hắn nổi cơn ghen tức. Dù biết là cậu hay làm những hành động thân thiết này với nhiều người, nhưng mà khi trực tiếp nhìn thấy thì cảm giác khó chịu trong lòng hắn cứ dâng lên mà không có điểm dừng.

- DƯƠNG NHẬT THIÊNNNNN!!!! CẬU BƯỚC CHÂN RA ĐÂY CHO TÔI!!!! - Hắn liền rống lên

- Tiểu Tú à, hét nhiều không tốt cho giọng a~ - Cậu bước đến trước mặt hắn với một tay che tai như nói "Cậu hét to quá đấy".

Hắn không nói không rằng liền kéo cậu đi, điểm đến lại là sau dãy phòng học.

Dương Thư Quân sau khi Hàn Nhật Tú bỏ đi vẫn nán lại để ngắm cảnh. Bỗng có tiếng cãi nhau từ xa truyền tới khiến cô giật mình và trốn sau bụi cây. Cô lên nhìn từ bụi cây ra, thì ra là Dương Nhật Thiên và Hàn Nhật Tú. Hai người đó đang cãi nhau:

- Tại sao cậu lại loan đi khắp trường là tớ yêu Dương Thư Quân?

- Thì tại nếu nói ra không phải là sẽ dễ chịu hơn à?! Với lại ông định giữ tình cảm này trong lòng?! Không tốt đâu, với lại nếu Quân Quân cũng thích ông thì sao? Không phải sẽ rất tốt à?

- Không hề tốt!!! Tớ vốn không có tình cảm nam nữ với cô ta! Với cả sao cậu lại gọi tên cô ta thân thiết thế? Thôi gọi người khác bằng tên riêng đi!!

- Tại sao ông lại cấm tớ gọi như thế?! Tội gọi ai như thế nào là quyền tớ chứ!!!

- Bởi vì tớ ghen!!!

Dương Nhật Thiên nhất thời bị đông cứng. Hắn nói, hắn ghen? Vậy là hắn cũng thích nó đúng không?

- Tiểu Tú a, ông bị loạn ngôn rồi à? Ghen ghiech gì chứ? Ông có phải người yêu tớ đâu mà...

- Vậy bây giờ sẽ! Dương Nhật Thiên, nghe cho kĩ! Tớ, Hàn Nhật Tú, từ lâu đã yêu em!! Yêu giọng nói của em, yêu mái tóc em, yêu đôi mắt em, yêu bờ môi em, yêu tâm hồn em, yêu mọi thứ thuộc về em!! Trái tim này từ lâu đã bị em đánh mất! Nên sẽ không có chuyện tớ yêu người khác!

Cậu dừng lại, nghĩ ngợi một chút rồi cười nhẹ, một cách thê lương. Sau đó liền nhe răng cười nói với hắn:

- Tiểu Tú à, tớ cũng yêu ông nhiều lắm luôn a~ Nghĩ gì mà tớ bị lừa?! Hôm nay là ngày Cá tháng tư đúng không!/? Ông nói hay thật đó, làm tớ suýt nữa tưởng thật. Hi hi. - Cậu gãi gãi đầu

Hắn lại một lần nữa đơ ra. Sao hắn cứ mãi không tỏ tình được ấy nhỉ?! Hôm qua vừa định tỏ tình gián tiếp với cậu, vậy mà cậu lại nghĩ hắn yêu Dương Thư Quân. Hôm nay tỏ tình trực tiếp, thì nó lại là ngày Cá tháng tư...

- Haha, tớ về nói với bọn ở lớp, thế nào chúng nó cũng bị lừa!

Dương Nhật Thiên bỏ đi về lớp để lại Hàn Nhật Tú ở đó tự kỉ về số phận tỏ tình... Dương Thư Quân thì bụi cây đứng dậy, đi đến cạnh hắn.

- Tổ tình không chỉ là nói suông đâu. Cậu phải dùng hành động chứng minh được tình cảm mà cậu dành cho Nhật Thiên là từ tâm! Điều này có lẽ hơi khó so với cậu nhưng mà, cố lên!

Dương Thư Quân cũng bỏ về lớp để lại hần lẩm bẩm:

- Chứng minh, hả?

2. Chương 2: Oneshot 2

Tối hôm đó, như thường lệ, Dương Nhật Thiên lại đến nhà Hàn Nhật Tú chơi. Nhưng mà cậu lại cảm thấy có gì đó rất lạ ở hần. Lúc cậu đang ăn bím bím mà mở miệng nói, hần không đưa tay ra bịt mồm cậu và nhắc nhở cậu. Lúc cậu trêu hần, hần cũng không phản ứng lại. Cậu chợt nghĩ, hay là hần đã hết quan tâm cậu rồi?! Cậu cười nhạt, đúng rồi mà, hần là chậu đã có hoa, dư đâu thời gian mà quan tâm cho cậu?! Cậu trưởng thành rồi, phải tự biết quan tâm cho mình chứ sao có thể để hần quan tâm cậu mãi được!? Hần đâu phải mẹ cậu!!

- Thế nào? Hôm nay đã tỏ tình với Quân Quân chưa? Đồng ý hay từ chối? - Cậu cất tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này giờ.

- Thiên Thiên, tôi đã nói là tôi không có bất kì tình cảm nào với Dương Thư Quân! Phải nói như thế nào cậu mới chịu tin?! - Hần nhún mày.

- Ô? Thế không phải à? Thế sao hôm qua có người bảo tôi là cậu yêu đơn phương Dương Thư Quân ấy nhỉ?! - Cậu nhe răng cười cười.

- Đó là vì bực! Với lại đến bây giờ mà cậu vẫn còn không nhận ra?! Người tôi yêu là ai!?

- Thì cậu bảo là người cậu yêu họ Dương, đã thế cả tôi và cậu đều biết lâu rồi! Ngoài Dương Thư Quân thì còn ai ngoài tôi đâu?! Thế thì không phải là Dương Thư Quân rồi còn gì?! - Cậu bấu môi khinh bỉ nhìn hần.

Hần không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào cậu một hồi, rồi cất tiếng:

- Không phải cô ta. Người tôi yêu từ trước đến nay vẫn luôn là người đang nói chuyện với tôi!

Dương Nhật Thiên quay đầu xung quanh nhìn nhìn. Rõ ràng ở đây chỉ có Hàn Nhật Tú và cậu, làm gì còn ai đâu?! Hần bật cười, bảo bối của hần thật dễ thương mà. Hần đưa tay lên xoa mái tóc mềm của cậu, cười sủng nịnh:

- Nhìn đi đâu thế? Nhìn tôi đi! Thử nói xem, câu trả lời của em là gì?

Cậu không cười không nói đưa mắt to lên nhìn hần. Tại sao hần cứ đùa cậu mãi thế?! Đùa cái gì thì đùa chứ sao cứ lời truyện này ra đùa thế?! Có lẽ hần không biết nhưng mà cậu đau lắm! Hần cứ chơi đùa với cậu như thế cậu chỉ là con búp bê vậy! Cậu nhấc cái tay của hần đang ở trên đầu mình xuống và nhìn thẳng vào mắt hần nói:

- Hàn Nhật Tú, đừng đùa nữa! Chuyện này không vui vẻ gì đâu. Một lần còn được, chứ lần thứ hai thì không! Đùa dai như thế, tôi không chịu được! Làm ơn ngừng lại đi!

Nét cười trên mặt hần đông cứng lại và biến mất. Tại sao bảo bối của hần cứ nghĩ rằng hần đang đùa cậu thế?! Lời hần không đáng tin đến thế cơ à?! Đột nhiên hần nhớ lại lời nói của Dương Thư Quân:

- " Cậu phải dùng hành động chứng minh được tình cảm mà cậu dành cho Nhật Thiên là từ tâm! "

Hành động, à? Hần cười khẩy, lấy sức nặng của cơ thể đè người cậu xuống ghé sofa.

- Ya! Ông làm cái trò gì đấy Hàn Nhật Tú!!! Đứng dậy đi! Người đã nặng sẵn rồi lại đè lên nữa! Muốn tôi thành cái bánh xèo à!?

Hắn cúi xuống hôn lên trán cậu, mắt cậu, mũi cậu, tai cậu, má cậu và đặt lên môi cậu một nụ hôn sâu. Vốn biết mình không thể làm gì nên cậu cũng không cố giãy dụa. Cậu luôn mơ ước về lúc mà hắn sẽ nói yêu cậu và hôn cậu như thế này. Nhưng cứ như thế này, trái tim cậu sẽ vỡ mất! Dương Nhật Thiên không thể làm gì, chỉ mặc cho cái lưỡi tinh ranh của Hàn Nhật Tú tha hồ làm càn trong miệng cậu. Hắn sau khi dùng lưỡi càn phá từng tắc trong khuôn miệng cậu thì cuốn lấy lưỡi cậu, nhảy múa điên cuồng. Khi hắn bắt đầu thấy khó thở mới buông cậu ra, từ khóe miệng cậu từ từ chảy ra một sợi chỉ bạc.

- Nếu tôi không yêu em, vậy lí do để tôi làm hành động vừa nãy là gì? - Hắn lấy ngón tay mân mê viền môi cậu - Tôi thấy em cũng không phản kháng, có phải là đã yêu tôi rồi?

- C...cậu im đi. Cậu có thực lòng yêu tôi không?

- Có - Hắn gật đầu chắc nịch.

Dương Nhật Thiên lấy tay đẩy ra hiệu cho hắn bỏ cậu ra. Hắn ngồi dậy, trả lại không gian cho cậu. Cậu đứng lên và hướng ra cửa:

- Xin lỗi, tôi cần thời gian.

Dương Nhật Thiên đóng cửa lại, còn lại một mình Hàn Nhật Tú trong căn phòng.

Đã là ngày thứ 3 kể từ khi hắn chính thức tỏ tình với cậu! Vậy mà cậu vẫn đứng đưng như không, vẫn nói chuyện với hắn bình thường. Hắn thực sự rất bối rối. Cậu làm thế là gián tiếp từ chối hắn rồi đúng không?! 3 ngày rồi chứ ít gì? Cuối cùng hắn vẫn không thể chịu nổi, và hẹn cậu giờ giải lao ra sau khu phòng học.

- Thiên Thiên, tôi tỏ tình với em đã được 3 ngày rồi. Em không thể trả lời à?

- Tiểu Tú....tôi...không biết nữa. Tôi yêu cậu từ rất lâu rồi. Nhưng mà cậu hầu như không bao giờ để ý đến tôi, tôi cứ nghĩ rằng sau khi cậu đi kết hôn với người cậu yêu, tôi có lẽ sẽ bỏ được tình cảm vô vọng này. Nhưng tại sao cậu lại thấp cho tôi ánh sáng đó?! Tôi sợ yêu cậu sẽ gặp phải khổ đau, nhưng lại muốn được cậu quan tâm, được cậu ôm vào lòng và hôn. Nhưng...

Dương Nhật Thiên chưa dứt lời, Hàn Nhật Tú đã dùng chính môi mình chấm dứt thay cậu. Hắn với cậu hôn nhau say đắm mà không biết rằng đằng sau bụi cây quen thuộc, Dương Thư Quân vẫn chung thủy trốn ở đó. Cô nàng thở dài, sao lần nào cô cũng phải chứng kiến cảnh này!? Hôm nay cô có chuyện buồn bực, muốn ngồi đây cho khuây khỏa mà sao hai tên này lại ra phá đám!? Hai người kia hôn xong, quay sang nhìn nhau đắm đuối:

- Dương Nhật Thiên, tôi yêu em! Tôi yêu em từ 18 năm trước, yêu từng chân tóc đến tác thịt. Tôi yêu em nhiều đến nỗi chỉ cần em nói thích, đến cả sao trên trời tôi cũng sẽ lấy cho em! Vậy bây giờ em có thể trả lời tôi chưa? - Hàn Nhật Tú nhìn thẳng vào mắt Dương Nhật Thiên khẳng định.

- Ừm! Em cũng yêu anh! - Cậu mỉm cười.

- Tiểu Tú, lẹ lẹ lên đi!! Lễ cưới sắp bắt đầu rồi kìa!!! - Dương Nhật Thiên kéo kéo tay Hàn Nhật Tú giục giã.

- Em bình tĩnh cho tôi!! Đám cưới của Dương Thư Quân chứ có phải của em đâu!? - Hắn đóng cửa xe lại.

- Aizz, nhưng Quân Quân cũng là người bạn quan trọng của em nga~ Đến muộn thì anh coi có được không?! Ai bảo hôm qua anh “vận động” quá làm chi...

- Rồi rồi, là lỗi của anh. Nhanh lên đi.

Hiện tại đã là 6 năm sau khi họ ra trường. Dương Thư Quân hiện tại đang là một tiểu thuyết gia nổi tiếng với nhiều tác phẩm xuất sắc. Cô nàng đi du lịch vòng quanh thế giới và đem lòng yêu một anh chàng người Thụy Điển. Bây giờ đang là đám cưới của hai người đó.

Lại nói về cậu và hắn, hai người yêu nhau đã được tròn 10 năm, mà hắn vẫn chưa cầu hôn cậu! Thế là thế nào chứ?! Tại sao??? Hắn bảo là vì hắn chưa có đủ điều kiện để rước dâu. Mà cậu nghĩ thì hắn ta mà chưa đủ điều kiện thì ai đủ? Mở công ty riêng, thành đạt, đẹp trai, nhà cao cửa rộng, xe hơi,... Lại còn định làm màu...

- Ara, Nhật Thiên, Nhật Tú, hai người đến rồi à? - Một giọng nữ vang lên từ đằng sau hai người.

- A! An Trúc, lâu rồi không gặp a~ - Cậu liền chạy lại ôm nữ nhân đó.

- Haha, An Trúc, đã lâu không gặp. Cô và Thiên Thiên CỦA TÔI vẫn hay làm những hành động thân thiết đó nhỉ!? - Hấn nhếch mép cười.

- Không cần thiết phải nhấn mạnh từ “của tôi” đâu. - An Trúc đẩy cậu đang ôm mình ra.

- Haha, sao hai người cứ gặp là cãi í nhỉ? - Cậu gái đầu cười hì hì.

Hai người kia không nói gì, chỉ quay sang nhìn cậu...

Lễ cưới của Dương Thư Quân nhanh chóng được bắt đầu. Cô nàng trao lời thề ước và nhấn với chú rể của mình rồi họ hôn nhau như bao hôn lễ khác.

Dương Nhật Thiên không để ý lắm, cậu ngồi hàn huyên với An Trúc và Hàn Nhật Tú, thỉnh thoảng sẽ có một bạn học nào đó vô tình nhận ra ba người và đứng nói chuyện một lúc. Đột nhiên có cái gì đó đập vào đầu cậu, hấn một tay xoa đầu cho cậu, một tay cầm thứ đó lên. Thì ra đó là bó hoa cưới mà cô dâu - Dương Thư Quân - ném, ai ngờ lại vô tình trúng phải cậu. Nữ nhân xung quanh liền ồ lên.

- Ara, Nhật Thiên, coi bộ cậu sắp kết hôn rồi. - An Trúc che miệng cười.

- Trúc Trúc à, không mau thôi trêu chọc tớ?! - Dương Nhật Thiên chu chu miệng nhỏ.

Những người xung quanh nhìn vào liền nghi ngờ cậu và An Trúc có tình cảm với nhau. Việc này sao Hàn Nhật Tú hấn lại không nhận ra. Hiển nhiên hấn liền đánh dấu chủ quyền bằng cách...

- Bó hoa có phần cứng ở chỗ cầm, em còn đau không? - Hấn hôn lên chỗ vừa bị ném của cậu.

- Giờ thì hết rồi! Hì hì - Cậu nhe răng cười.

Và đám người kia lập tức chuyển đề tài sang cậu và hấn.

Khoảng 3 tháng sau, An Trúc nhận được thiệp mời đám cưới của Dương Nhật Thiên và Hàn Nhật Tú bên Mỹ. Và sau 2 năm, cô lại nhận được tin gia đình hai người đó có một cặp song sinh trai gái, thật bất ngờ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oneshot-ngoc-tu-nguoi-toi-yeu-van-luon-la-em>